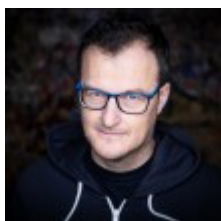

Mérő László: Mindenkinek megpróbálunk benyomni egy kínait, aztán aki nagyon tiltakozik, kaphat Pfizert

Haász János

Úgy döntöttem, elhiszem – mondja *Mérő László*, mi volt a társadalom stratégiája a koronavírus-járvány tavalyi kitörésekor. És hogy akkor, 2020 tavaszán azért volt sikeres a védekezés, mert egy egész ország úgy döntött, hogy elhiszi. Elhiszi, amit a járványról, a védekezésről mondanak neki.

Ez azt jelenti, hogy a csoportnormákat betartjuk, aminek vannak előnyei. Mindig arra vágyunk, hogy bár ilyenek lennénk, és amúgy nem vagyunk ilyenek, de most ebben nagyon ilyenek bizonyultunk

– válaszolja *Veiszer Alinda* legújabb műsorában (a közel egyórás beszélgetést [ezen a linken](#) lehet megnézni jelképes támogatásért cserében). Majd egy felvetésre azt mondja, nemcsak az első, tavaszi hullám idején, hanem ősszel is, amikor berobbant a járvány. „A második hullámban is elfogadtuk a csoportnormákat. Rendesen hordtuk a maszkot, meredeken nő az oltást elfogadók aránya”.

Ennek a társadalmi stratégiának a kialakulását a tavaly erről elvégzett kutatásaik adatai szerint nagyban segítette például Müller Cecília személye – bár az a személyének nem dicséret, amit *Mérő László* mond erről. Müller Cecíliáról kiderült

ugyanis a kutatásukból, hogy egy ideális választás volt erre a szerepre – bár *Mérő* nem tagadja, hogy ő „eleinte kiütést kapott tőle - , mert mondott ezt, mondott azt, felvette az ország nagymamája szerepet, és könnyű volt úgy dönteni, hogy elhiszem, mint ahogy a nagymamámnak is elhiszek mindent, még ha nem különösebben okos is, nem különösebben érvel jól”. Ezt a kijelentését ez a párbeszéd követi:

– Akkor az tulajdonképpen érdekem, hogy nem különösebben okos?

Igen. Amikor eljutottunk a nyunyókáig, az maga volt a csúcs. Azon mindenki csak röhög, de gondolj bele, mennyire hiteles nagymama.

A magyar oltási programról azt mondja:

Úgy tűnik, az állam úgy oldotta meg, a rá jellemző cinikus módon, hogy mindenkinek megpróbálunk benyomni egy kínait vagy egy orosz, aztán aki nagyon tiltakozik, az kaphat Pfizert vagy Modernát vagy Astrát.

Hozzáteszi: ő személyesen elhiszi „mindegyik vakcináról, hogy jó, még arról is, amit nem vizsgál be egyelőre az EU”. De mi van azzal, teszi fel rögtön a kérdést, aki nem ezt a stratégiát választja, „mert mondjuk már nagyon fúj a miniszterelnökünkre, aki már néhányszor átverte? Az mondjuk azt mondja, hogy aki nem olyan vakcinával van beoltva, mint amit én is bevizsgáltam, azt nem oltott személynek tekintem.” *Mérő* a személyes történetét is elmeséli erről, némi önkritikával.

– Én történetesen nagyon érintett vagyok abban, hogy utazhassak, legalábbis ebbe a két országba [korábban már nevesítette őket: Németország és Románia – a szerző], ezért azt mondtam, hogy én nem akarom kockáztatni azt, hogy már a repülőre se engednek föl. Azután, hogy visszautasítottam

a be nem vizsgált vakcinát, nem azért, mert nem tartom jónak, hanem azért, mert nekem történetesen fontos volt ez, alig tíz nappal utána megkaptam a Pfizert.

– Tehát jó döntés volt a magad részéről...

– Nem. Az a helyzet, hogy ez így társadalmilag nem korrekt. Azért nem, mert az én döntésem tulajdonképpen a társadalomnak hátrányt okoz, azért, mert lassítom a védekezést. Mert „kapja mindenki, azt, ami jut neki” – ez is egy hozzáállás, kicsit talán túl autoriter, hogy csúnyább szót ne mondjak rá. (...) De ez se igazságos, mert másképpen fontos annak, hogy utazhasson, akinél nüanszok döntenek arról, hogy a Balatonon akar-e nyaralni vagy Olaszországban, és már annál, akinek mondjuk a gyereke vagy a szerelme ott él, és oda akar menni.

– Ez egy játszma...

– Egy játszma, igen. Erre azt mondták, hogy most nincs időnk ezen vitatkozni, most védekezni kell. Ebben van igazság, bár ha már rászánok néhány milliárd vagy tízmilliárd forintot egy nemzeti konzultációra, akkor nem azt kérdezném elsőnek, hogy a 8 órás zárást toljuk-e ki 10-re, hanem például ezt kérdezném, hogy erről mi a véleményük, mit tartanak ebben egy igazságos megoldásnak. És akkor legalább valódi választ kaphattunk volna egy valódi kérdésre.

Az interjúban szó esik Orbán Viktorról is, akit először tehetséges miniszterelnöknek nevez, de gyorsan kiderül, hogy ezt nem dicséretnek szánja.

„Azok az országok, amik 10-15 éve még mögöttünk voltak, most meg előttünk, azoknak nincs olyan tehetséges miniszterelnöke, mint nekünk. Tudod egyáltalán, ki Észtország miniszterelnöke? Még Romániáét se talán. (...) Csak éppen nem biztos, hogy ilyen tehetséges vezetőre van szükség”.

Szerinte a kormányfő „egy zseniális szélkakas, mert mindig arra fordul, amerre holnap fog fújni a szél, és azért az egy kunszt.” Csak éppen „ugyanannyit forgolódik, mint egy normál szélkakas”, tehát „ugyanolyan megbízhatatlan, ugyanolyan kiszámíthatatlan, alkalmatlan partnernek”. Később azt is elmondja, hogy Orbánt továbbra sem tartja nácinak vagy fasisztának, „nem is zakkant meg”, a probléma szerint az vele, hogy „velejeig romlott”.

A kormányfővel egyébként azért kezdett el intenzíven foglalkozni, mert megharagudott rá, derül ki egy válaszából.

– Azért haragudtam meg rá, amit a CEU-val csinált, meg az egyetemekkel. Azért haragudtam meg rá, mert elüldözte az országból az egyik egyetemet.

– Erre az a válasz, hogy itt a CEU továbbra is.

– Nincs itt a CEU. Menjenek a fenébe, ne hazudozzanak, nincs itt a CEU. És azt is megtiltotta ezzel, hogy mi akkreditáljuk a mi sikeres képzéseinket Amerikába, vagy Izraelbe, Norvégiába.

Az interjúban szó van ez utóbbi kijelentése apropóján arról, hogy az ELTE-n lassan több norvég pszichológust képeznek, mint az oslói egyetemen. De beszél arról is, hogy szabad-e a válságból általános következtetéseket levonni, és még a hitről is: arról, hogy letérdel-e a templomban, és feláll-e egy stadionban, ha megszólal a Nélküled.

Forrás: <https://telex.hu/kult/2021/04/17/veiszer-alinga-mero-laszlo-interju>

Válogatta: Berke Barnabásné